
Regnsproverne paa Heden

Et stykke journalistik af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Regnspointerne paa Heden

4

Regnsproverne paa Heden

Regnspoverne paa Heden

Regnspoverne paa Heden

Af Kaj Munk

Nat.d.31.7.38[1]

HVIS ikke St. St. Blicher havde eksisteret, havde man saa holdt af Heden? Det havde man dog vel. Det er sagtens med at opdage Heden som med at opdage Amerika eller opfinde Glasset eller den vægtlette Akkumulator; en skønne Dag er Tiden moden, og gør den ene det ikke, saa gør den anden det. Alligevel, jeg lader mig ikke aftrætte, at det betyder svært meget, *hvem* der gør Opdagelsen, om det bliver den ene, eller det bare bliver den anden. Jeg fristes til at vove den Paastand, at det var ikke nær saa vigtigt, at Amerika blev opdaget, som at det var Christopher Columbus, der udførte det Stykke Arbejde. Og hvad Hedens Opdagelse angaar, da vilde jeg nødtigt haft nogen anden til det end netop Blicher. Ikke engang Aakjær, skønt Albert Luther igen engang for nogle Aftener siden i Radioen overbeviste os om, hvilken velsignet Viseskat den store Jenledigter har efterladt sit jyske Folk. Men Blicher var han ikke; han var hverken gudfrygtig eller drikfældig eller Jæger; især ikke de sidste to Ting. Tragediens hellige Skygge falder ikke hen over Marxisten i Salling, og hans Hjerter holder ikke op med at slaa i et Sekunds frydefuld Spænding, naar Bekkasinen svitter op fra Tuen i Hedekæret. Nærmest kommer han Spentruppræsten i Guds frygten. Hvem kan blive træt af at sige hen for sig de vidunderlige Linier:

*Bad vi da i Lys af Maanen,
som kun Børn og Bønder beder,
medens tunge Stjerner tændtes
over brede tavse Heder.*

Det tjener til uvisnelig Ære for Aakjærs Digtersind, at "Skjalden i ham var for stærk" - at naar det gjaldt om at digte, saa sagde han Farvel til Agitatoren og Meningerne og lyttede bare til de tonende Strenger i sit Sind - saa var han saa religiøs som selve den alvorlige jyske Natur. Ja, men heller ikke mere. Ogsaa der er Blicher dybere; *han* havde været i Nærheden af et Alter, *han* mødte Naturens Sind med et Menneskesind, et, der paa engang er eet med Naturen og dog hævet over den eller hæver den med sig:

*Sig nærmer Tiden, da jeg maa væk,
jeg hører Vinterens Stemme,
thi ogsaa jeg er kun her paa Træk
og haver andetsteds hjemme.*

DET var Regnsproverne, der sang for mig om Blicher ude i Heden i Forgaars. Jeg var derude for endnu engang at prøve Lykken med Urkokken, og han var der godt nok, 3 paa den ene Bakkekam og en enlig paa den anden, men alle 4 paa Vingerne, saa snart jeg lod mig ane paa den tredie, og Fred med dem! Men Regnsproverne - jeg har aldrig oplevet Mage, de svirrede enkeltvis og i Flokke paa op mod 40 baade her og der; til et Par Stykker havde jeg endog Skud, men lod det være, fordi det er forbudt. Kære, som de fløjtede! disse langelige, af sødmefyldt Fortvivlelse gennemtrængte Toner, der paa eengang er et Bud fra en sønderflænget Himmel i Uendeligheden dybt i dit eget Hjerte og saa om, at det bliver Regnvejr snart. Ja, har man kendt Mage til Sammenblanding af vild og høj Poesi og tør praktisk Prosa. Det bølgede himmelhøjt over Bakkerne og dybt ned i Hedens Dale af Syner om høje Maal, der skulde naas og aldrig vil blive naaet, om en Menneskehed, der løftes af en Digers dirrende Hænder, løftes op over al Elendighed og Forkrænkelighed og anbringes paa en Sky og saa naturligvis falder - pladask, Syner om, at nu vil hun komme, nu, endelig, og være saadan som jeg drømmer hende, og se, saa kommer hun, og se, saa er hun bare sig selv. Og Regnsproverne blev ved at kaste sig lavt over Heden og højt til Vejrs - og fløjtede - og fløjtede, indtil de fik fløjtet ham frem af den mørkduskede Lyng - med Hund og Bøsse og Briller og sort Tøj midt i Solskinnet - "du Landmand, Skytte, Landsbypræst, men frem for alting Sanger" - ja, der skred han frem med den vaade Smerte over Livets Skuffelser, Haab, der slaar fejl, Maal, der ikke naas, Afmagt, Konens Utroskab, Forgældelse og Forvirrelse, altsammen hængt til Tørre paa Bøssepiben, og Bekkasinen eksede sig op foran ham og tændte et lykkeligt Smil paa de forgræmmede Træk, og Regnsproverne fløjtede for ham om Himlens Uendelighed i det fjerne og Kreditorernes Regnskyl, der rykkede nær.

Kaj Munk.